

„Voorbijganger, wat gij hier ziet, is door geloof en liefde gesticht. Eere den stichter, heb evenveel geloof en liefde als hij.”

En hoog op een der hoofdgebouwen staat: „Die den Heere verwachten zullen de kracht vernieuwen, zij zullen opvaren met vleugelen gelijk de arenden; zij zullen loopen, en niet moede worden, zij zullen wandelen en niet mat worden.”

Hierdoor wordt het geheim van den onvermoeiden ijver van Francke verklaard. Immers zeide hij: „men moet het eene doen en het andere niet nalaten. Ik moet barmhartigheid aan de christenen in mijn vaderland bewijzen en het rijk Gods mede helpen bouwen daar buiten onder de heidenen.” Hoe rijker aan geloof des te rijker ook in liefde.

N.

Jb. v. 't L.

EEN WONDERLIJKE KORF.

(Bij de plaat.)

Als dat geen wonderlijke korf is, die op bijstaande plaat is afgebeeld, dan weet ik het niet. En ik houd het er voor, dat hoe lang gij er ook op tuurt, gij nog even wijs zult blijven, tenzij er iemand is, die u daarvan de verklaring geeft. Nu, dat spreekt vanzelf. Dat heeft, thans 1848 jaren geleden, ook de moorman ondervonden, die de hem wonderbare geschiedenis las van een man, die als een schaap ter slachting werd geleid en als een lam stemmeeloos bleef voor den scheerder. Zoo daar geen uitlegger geweest ware, zou hij onbevredigd naar zijn land wedergekeerd en even zwart van binnen als van buiten gebleven zijn.

Toch moet ik beweren, dat het een allerzonderlingste korf is, die in 't geheel niet lijkt op een der getraliede korven, die de bakker, de medegevangene van Jozef, in zijn droom op het hoofd droeg. Want die korf was vol heerlijk gebak, en ik geloof, dat het bakwerk in den korf op de plaat zoo zeldzaam is als een gierigaard, die duizend gulden voor de Weezen van Van 't Lindenhout over heeft; of als een loterij-speler, die rijk wordt. Althans, er is grond om te meenen, dat die gierigaard liever

van zijn ziel dan van zijn geld afstand doet, terwijl de loterij-speler het met volle handen den duivel toewerpt.

Maar met al die praatjes weet gij nog maar niets van dien korf, en 't wordt dus tijd, dat ik u daarvan iets verhaal, hoewel ik u veel liever bezighield met de twaalf volle korven met brokken, die van de rijke tafel onzes Heeren waren overgeschoten. Doch dat houd ik in petto.

Gij moet dan weten dat Smolle een lompenzoeker is, die elken morgen vóór dag en dauw dezen korf op den rug neemt, en alle asch- en vuilnisbelten, alle grachten en slooten gaat nasuffelen, of er ook iets is van zijne gading, dat hij gebruiken en verkoopen kan, b.v. papier, kleedingstukken, lompen, speelgoed, messen en vorken, lepels en andere dingen. Ja, vreemd is het maar niet minder waar, dat hij soms een goede jacht maakt en hier een zilveren lepel, daar een gouden ring en elders weer een horloge van tusschen asch en vuilnis te voorschijn haalt. Maar meesttijds bepaalt zich zijn vangst tot eenige papieren, stukjes ijzer en lompen, die hij droogt en dan verkoopt. 't Is wel geen bijzonder fijn beroep, dat die man uitoefent, en ik raad u zeer aan, als hij u soms tegenkomt en u een hand biedt, vooraf een handschoen aan te trekken, want gij begrijpt wel, dat zijne hand niet zoo blank en rein is als die van eene koningin. Ook is hij voor dat beroep niet in de wieg gelegd, want het kan nooit in de bedoeling Gods gelegen hebben, dat zijn evenbeeld daar als een vuil en walgelijk voorwerp voor zoo'n aschbak of vuilnisvat moet staan, om daarin rond te krabben, gelijk een zwijn zich in het slijk wentelt. Neen, hij is er niet voor in de wieg gelegd, zoo min als de verloren zoon, die met een leege maag voor een trog met draf staat te hongeren. De man heeft er zichzelf ingebracht en hoe hij daartoe gekomen is zal ik u later wel eens verhalen. Dát houd ik ook in petto even als de twaalf volle korven.

Maar zie, toen op zekeren avond Smolle van zijn wandeling huiswaarts keerde, gevoelde hij zich zoo ongesteld, dat hij niet meer de kracht bezat om den korf eerst te ledigen, maar hem op de binnenplaats liet staan en zich naar bed begaf.

EEN WONDERLIJKE KORF.

Nu woonde onze voddenzoeker in eene buurt, die rijk was aan kinderen. Dat vind ik heerlijk. Ik heb liever met kinderen te doen dan met vodden en lompen, want kinderen zijn een erfdeel des Heeren. En dat is ook het bleekste en magerste kindje, dat op een bankje voor moeders woning in een nauw steegje zit. Want de Heer weegt de kinderen niet naar hun vleesch, maar naar het dierbare bloed van zijnen lieven Zoon. Ware het anders, dan zouden vele arme lijdende kinderen op aarde en in de toekomst te beklagen zijn, en zou een zekere Fransche burgemeester gelijk hebben. Deze man ontmoette eens een boerenvrouw en pochte niet alleen op zijne gezonde dikke kinderen, maar ook op zijn ongeloof en zei onder anderen: „Er zijn menschen die beweren dat kinderen, die ongedoopt zijn, kwijnen en mager worden, maar ik ben zoo dwaas niet geweest ze te laten doopen, en toch zijn zij dik en gezond geworden.” — „O,” antwoordde de boerin, „dan winnen mijne varkens het van uwe kinderen; mijne kinderen zijn wel gedoopt, maar mijne varkens niet en zijn nog veel dikker en vetter.” Daarmee kon de Burgemeester naar huis gaan en nadenken of hij, niettegenstaande zijn rijkdom en zijn ongeloof toch niet een ongelukkig man was. Wat hij gedacht heeft, vertel ik u later, dat houd ik in petto, evenals de geschiedenis van Smolle en de twaalf volle korven.

Den volgenden morgen vroeg kwamen drie kinderen op de binnenplaats, zagen den grooten korf en begonnen verstopper-tje te spelen. En waar zouden zij zich beter verstoppen dan in die mand? Zij kropen er dus in, maar o wee! toen de zoekende kinderen, verdrietig dat zij ze niet konden vinden, heengingen, kon het drietal niet meer uit den korf. Hoe meer zij het beproefden, des te dieper zakten zij er in. Nu begonnen zij te schreien van benauwdheid, en zij zouden zeker langen tijd in deze ellende gebleven zijn, wanneer er niet hulp was gekomen.

Het dochtertje van een naaister, dat in de nabijheid speelde, hoorde het geschrei. Zij was een lief aanvallig kind en bezat iets van die hemelsche kunst, die wij dienen noemen. Oogenblikkelijk begaf zij zich naar de binnenplaats en toen zij daar zag in

welken toestand zich de kleinen bevonden, wilde zij ze een voor een er uithalen. Maar dat ging niet. De mand was te hoog; wel kon zij boven den rand heen reiken, maar had dan niet de macht de kinderen er uit te heffen. Wat zou zij nu doen?

O, de liefde is zoo vindingrijk. Het meisje begrijpt dadelijk dat als zij ook in den korf kruipt, het haar dan gemakkelijk zijn zal de kleinen er uit te tillen. Wel is waar zal zij dan niet onbesmet blijven, — maar wat schaadt dat, als zij hierdoor anderen kan redden? Een — twee — drie springt zij er in en nu spreekt zij eerst de kinderen, die van hunne redding nog geen begrip hebben, eenige vertroostende woorden toe en..... later verlost zij hen uit de ellende.

Toen ik deze geschiedenis las dacht ik, wèlk een beeld biedt ons die korf met kinderen en het dienende meisje hier aan van de reddende liefde des Heeren Jezus, die uit den hemel nederdaalde, om ons, die verloren waren, te zoeken en zalig te maken. En om daartoe te komen bleef Hij niet vóór ons staan, maar Hijzelf begaf zich in onze diepte, werd ons in alles gelijk, uitgenomen de zonde, belaadde zich met onze onreinheid, met onze krankheden en zonde en bracht aldus onze redding te weeg.

O die liefde! Wij begrijpen haar niet, maar roepen met den dichter uit:

U, die mij hebt opgezocht,
Met Uw bloed mij hebt gekocht,
Zal ik heel mijn leven wijden
En alzoo uw Naam belijden.

Er is nog meer van dien wonderlijken korf te vertellen. Daar zitten allerlei gevonden papiertjes in vol van geschiedenissen, — maar die houd ik in petto, zij komen later te pas.

E. GERDES.

ELECTRICITEIT.

Hoe ver men met het electrisch licht gevorderd is. — Zal deze wijze van verlichting eens algemeen in gebruik kunnen komen?

Het begrip electriciteit omvat eene reeks van verschijnselen, die men door verschillende toestellen te voorschijn kan roepen. Deze zoogenaamde onweegbare vloeistof ontving haar naam van het barnsteen,